

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγαθῶν, ἀληθῶς παρεσχόν ἐπὶ τὴν χεῖρὸς ἡμῶν ἀγαθίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατρισταρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χροσιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς
 ἑτησίᾳ 20, 12.—
 ἑξηνήμιος 6, 50
 τριμήνιος 3, 50
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.

Ἐξωτερικῶς
 ἑτησίᾳ 20, 12.—
 ἑξηνήμιος 8.—
 τριμήνιος 4, 50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩΝ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΒΔΟΜΗΣ ΚΑὶ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικῶς. ἑστ. 30. Ἐξωτερικῶς. ἑστ. 36
 ἕκαστα ἀποσυναρτησθέντα ἐξέσθ, ἕκαστος ἑστ. 90

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐφραίμου ἐστ. 36, ἀσπὸς τοῦ Βασιλείου

Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος. Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουλίου 1919. Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 34

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΣΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὸ ἀπαιτεῖ κάποια τέχνη, γιατί δὲν ἐξουσιάζει κανεὶς οὔτε τὸν ἥλιον, οὔτε τὴ βροχὴν, οὔτε τὸν ἀέρα. Ὁ Πέτρος Ἀκκὴν ἦταν μάστορ τῆς αὐτῆς τῆς τέχνης. Πετὲ τὰ λουλούδια του δὲν ἀνοίγαν νωρίτερα ἢ ἀργότερα. Μὰ καὶ πόσες φροντίδες, πόση ἀργασία γιὰ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα!

Ἡμαστέ τώρα στὶς 5 Αὐγούστου καὶ τὰ φυτὰ μας κήγαιναν λαμπρά. Στὸ περιβόλι, στὸ ὑπαίθρο, οἱ μαργαρίτες ἐδειχναν τὰ κουμπούκια τοὺς ἑτοιμα νανοῖζου, καὶ στὶς σέρρες ἢ στὰ γυαλόσπιτα, πού τὰ τζάμια τοὺς ἦταν ἀσπρισμένα με ἀσβέστη, γιὰ νὰ μετριάχεται τὸ φῶς, φοβῆτες καὶ ροδοδάφνες ἀρχίζαν νανοῖζου. Ἐσχημάτιζαν μεγάλους θάμνους ἢ πυραμίδες με κουμπούκια ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Τὸ θέαμα ἦταν ἐξοχο καὶ συχνὰ ἐδλεπα τὸν πατέρα νὰ τρίβῃ τὰ χεῖρα του μ' εὐχαρίστηση.

— Θὰ πιάσουμε πολλὰ λεφτὰ! ἔλεγε στὰ παιδιὰ του.

Καὶ λογάριζε, γελῶντας σιγά, πόσα θὰ κέρδιζε ἀπὸ τὴν πούληση τῶν λουλουδιῶν του.

Εἶχαμε ἐργασθῆ πολὺ γιὰ νὰ φθάσουμε ὡς ἐδῶ, χωρὶς νὰ ναυπαυοῦμαστε οὔτε κἀν τὴν Κυριακὴν. Ἐπαιθῆ ὁμοῦ τώρα δὲν ἦταν ἑτοιμα καὶ τακτικά, ἀποφασίσθηκε, γιὰ νὰ ἑσπασοῦμε λίγο, νὰ πάμε ὅλοι νὰ φάμε, τὴν Κυριακὴν ἐκείνην, στὸ Ἀρκιέγ, ἐπὶ τὸ σπίτι ἐνδοφύλου τοῦ πατέρα, περιβόληρον ὡς κ' αὐτὸν. Κι' ὁ Κάπη ἀκόμα θάρχουνταν μαζί μας. Θὰ ἐργαζοῦμαστε ὡς τίς τέσσαρες τὰ πόγεμα, ἔπειτα θὰ κλειθῶμε καὶ θὰ φεύγαμε. Στὸ Ἀρκιέγ θὰ φθάναμε στὶς κέντες, θὰ τρώγαμε κ' ἀμέσως θὰ γυρίζαμε γιὰ νὰ κοιμηθῶμε νωρὶς καὶ νὰ ζυπνήσουμε τὴν Δευτέρα πρωί, φρέσκοι καὶ καλοδιάθετοι.

Τὶ χαρὰ!

Ἐγὼν δὲν ἔλα ὅπως τὰ εἶπαμε καὶ λίγα λεπτὰ ὑπερ' ἀπὸ τίς τέσσαρες, ὁ πατέρας ἐγύριζε τὸ κλειδί στὴν κλειδαριά τῆς μεγάλης πόρτας.

— Ἐσκινούμε ὄλοι! εἶπε φαιδρά.

— Κάπη, ἔμπρός!

Καὶ πᾶντων τῆ Λίτσα ἀπὸ τὸ χεῖρ ἄρχισα νὰ τρέχω μαζί της, συχοδουμένος ἀπὸ τὰ χαροῦμενα γαυγίσματα τοῦ Κάπη, πού κηδοῦσε τριγύρω μας. Ἴσως θὰ ἐνόμιζε πὺς βγαίναμε γιὰ ταξίδι μακρινὸ καὶ πὺς γιὰ πολὺν καιρὸ θὰ γυρίζαμε ἐπὶ στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, πρᾶγμα πού τοῦ ἔφερε βέβαια καλύτερα παρὰ νὰ καθεται καὶ νὰ στενοχωρῆ.

ἔτσι στὸ σπίτι.

Φορούσαμε ὄλοι τὰ καλά μας ρούχα, τὰ κυριακάτικα, καὶ φαίνεται πὺς θὰ φαντάζαμε, γιὰ ἦταν ἄνθρωποι πού γύριζαν στὸ πέρασμα μας καὶ μᾶς ἔδλεπαν. Δὲν ἔξερω πὺς ἤμουν ἐγὼ ἢ Λίτσα ὁμοῦ, με τὸ φάθινο καπέλλο της, τὸ γαλάζιο τῆς φόρεμα καὶ τὰ σταχτιά μποτινία της, ἦταν βέβαια τὸ πῶς χαριτωμένο, τὸ πῶς ζωηρὸ κοριτσάκι, πού μπορούσε κανεὶς νὰ ἰδῆ. Ἦταν ἡ χάρι κ' ἡ χαρὰ προσωπικοποιημένες.

Τὰ μάτια της, ἡ μύτις της, οἱ ὠμοὶ της, τὰ μπρατσάκια της, ὅλα της μιλοῦσαν.

Οἱ ὄρες πέρασαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Τὸ μόνο πού ἔξερω, ἐπὶ στὸ τέλος τοῦ γεύματος κάποιος ἀπὸ μᾶς παρατήρησε ἐπὶ ὁ οὐρανός, κατὰ τὴ δύση, γέμιζε ἀπὸ μαύρα σύννεφα καὶ, καθὼς τὸ τραπέζι πού τρώγαμε ἦταν ἔξω στὸ ὑπαίθρο, εὐκόλα μπορούσαμε νὰ ἰδοῦμε πὺς ἔρχονταν μπόρα.

— Παιδιὰ, μᾶς φώναξε ὁ πατέρας, κά-

μετε γρήγορα νὰ γυρίσουμε στὴν Γλαστέρα.

— Ἀπὸ τώρα, εἶπαμε ὅλα τὰ παιδιὰ.

Ἡ Λίτσα δὲν εἶπε τίποτα, ἔκαμε ὁμοῦ διάφορα νεύματα διαμαρτυρίας.

— Ἄν σηκωθῆ ἀέρας, μπορεῖ νὰ μᾶς κάρῃ τὰ γυαλόσπιτα. Δρόμο!

Δὲν χωροῦσε πῶς ἀντιλογία. Ἐέραμε ὄλοι πὺς αὐτὰ τὰ γυαλόσπιτα εἶναι ἡ περιουσία τῶν κηπουρῶν καὶ πὺς ἂν ἔσπαζαν τὰ τζάμια ἀπὸ τὸν ἀέρα, θάταν καταστροφή.

— Πᾶω μπροστά, εἶπε ὁ πατέρας. Ἐλα μαζί μου, Βενιαμίν, καὶ σὺ Ἀλέξη! Θὰ τρέξουμε μετὶς νὰ προλάβουμε. Ὁ Ρομῆς ἄς ἔλθῃ, πῶς σιγά, με τὴ Στεφανία καὶ με τὴ Λίτσα.

Καὶ χωρὶς νὰ ποῦν ἄλλο τίποτα, ξεκίνησαν κ' οἱ τρεῖς με βῆμα γοργό. Ἐμεῖς τοῦ ἀκολουθήσαμε, καὶ νανοῖζου τὸ βῆμα μας, ἢ Στεφανία δηλαδὴ κ' ἐγὼ, κατὰ τὸ βῆμα τῆς Λίτσας.

Δὲν εἶχαμε πῶς ὄρες γιὰ γέλια, δὲν τρέχαμε, δὲν χοροπηδοῦσαμε, ὅπως στὸν ἐρχομό.

Ὁ οὐρανός γίνονταν ὁλοένα πῶς μαύρος, ἢ ὁλόκληρα ἔφθανε γρήγορα. Τὴν προμηνοῦσαν σύννεφα σκόνης, πού

τὰ σήκωνε καὶ τὰ στρωροφύριζε ὁ ἀνεμῶς. Ὅταν μᾶς ἔβρισκε κανένα τέτοιο σύννεφο, ἔπρεπε νὰ στεκόμασθε, νὰ γυρίζαμε τὴ ράχη στὸν ἀνεμῶ καὶ νὰ κλείνομε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ στραβωθοῦμε. Ὅταν ἀναπνέαμε, αἰσθανόμασθε στὸ στόμα μᾶς χαματίλα.

Ἀπὸ μακρὰ βροντοῦσε κ' οἱ βροντῆς αὐτῆς πληρίαζαν ὄλοένα, ἀνακατευμένες με ζωηρότατες ἀστραπῆς.

«Αὐτὴ ἦταν ἡ κακὴ μου Μοῖρα...» (Σελ. 258, στ. α')

Η Στεφανία κι' εγώ είχαμε πιάσει τη Λίζα απ' τα χερσάκια και τη σέρναμε πίσω μας. Άλλα με δυσκολία μας ακολουθούσε και δεν μπορούσαμε να περπατούμε δυο γρήγορα θέλαμε.

Θα προλαμβάνουμε τη θύελλα; Ο πατέρας και τα παιδιά θα έφθαναν πρ' καιρό;

Για μας τὸ ζήτημα ήταν απλῶς να μὴ βραχυμέσ' για κείνους όμως, ήταν να προλάβουν και να εξασφαλίσουν τα γυαλιά, δηλαδή να τὰ κλείσουν όλα, για να μὴ μπόρῃσ' ὁ άνεμος να μπῆ ἀπὸ μέσα και να τὰ πετάξῃ ἀνάκατα.

Οἱ βροντῆς ἀνηγγούσαν τώρα συγχρότερα και τὰ σύννεφα πύκνωσαν τόσο, ὥστε σχεδὸν ἐσκοτεινίσαν. Σὲ λίγο ἡ βροχὴ θὰ ξεσπούσε.

Περίεργο πρᾶγμα! Ἐκτός ἀπὸ τις βροντῆς, ἀκούγαμε κι' ἕναν ἄλλο φοβερὸ κρότο, ποὺ ἦταν ἀνεξήγητος. Ἐλλείψεις πὼς ἕνα ἄλλο σὺνταγμα ἱππικῆς ἐκάλπαζε για νὰποφύγῃ τὴ θύελλα. Μ' αὐτὸ ἦταν ἀνοήσια. Τὶ ἔγυρουν ἱππικὸ στή συνοικίαιμας;

Ἄξαφνα ἄρχισε νὰ πέφτῃ χαλάζι. Πρῶτα μερικά σπυρία μᾶς κτύπησαν στὸ πρόσωπα. Ἐπειτα, σχεδὸν ἀμέσως, ἔγινε σωστὸς κατακλυσμὸς. Ἀναγκασθῆκαμε νὰ καταφύγομε κάτω ἀπὸ μια πόρτα.

Ἀπὸ κει εἶδαμε να πέφτῃ τὸ τρομερῶτερο χαλάζι ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ. Κάτι σπυρία μεγάλα σαν αὐγα περιστεριῶ, ποὺ καθὼς ἔπεφταν ἔκαναν κρότο φοβερο. Σὲ μια στιγμὴ ὁ δρόμος ὅλος σκεπάσθηκε ἀπὸ ἕνα ἄσπρο στρώμα, σὰ νᾶμάστιε στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα. Καὶ μαζὶ με τὴν κρότο τοῦ χαλαζιῶ, ἀκρόγαμε κάθε τόσο και κρότους γυαλιῶν ποὺ ἔσπαζαν.

— Ἄχ, τὰ γυαλιά μας! φώναξε ἡ Στεφανία.

Αὐτὸ εἶχα συλλογιθῆ κι' ἐγὼ. — Ὁ πατέρας μπορεῖ νὰφθάσει με τὸν καιρὸ, εἶπα.

— Καὶ νᾶφθασαν πρὶν ἀπὸ τὸ χαλάζι, ἀδύνατο νὰ πρόφθασαν νὰ σκεπάσουν τὰ γυαλάσπιτα με τις φθῆες. Ἐπᾶσαν ὅλα! — Ἄνε πὼς τὸ χαλάζι κέρτει σὲ μέρη-μέρη...

— Το σπῆτι μας εἶνε τόσο κοντά, ποὺ δὲν πιστεύω νὰ γλύτωσε. Ἄν ἔπεσε στὸ περβόλι τόσο χαλάζι, δυο ἔδῳ, εἴμαστε χαϊμένοι. Ἄχ, θε μου! κι' ὁ καιμένος ὁ πατέρας, ποὺ λογάριζε νὰ καλοπούλῃσῃ τὰ λουλουδια του! Εἶχαμε τὸση ἀνάγκη ἀπ' αὐτὰ τὰ χρῆματα!

Δὲν ἤξερ' ἀκόμα τις τιμῆς τῶν διαφόρων πραγμάτων πολλές φορές ὅμως εἶχ' ἀκούσει νὰ λένε πὼς τὰ πλαίσινα με τὰ γυαλιά, ποὺ σχηματίζουν τὰ γυαλάσπιτα, ἐκστῆσαν χίλια πεντακόσια ἑξαχίλια ὀκτακόσια φράγκα ἢ ἑκατοστή. Ἀπ' αὐτὸ κατὰλαβα ἀμέσως τὴ καταστροφὴ θᾶταν για μᾶς, ἂν τὸ χαλάζι εἶχε σπάσει τὰ πεντακόσια ἢ ἑξαχίλια γυαλιά ποὺ εἶχαμε, χωριστὰ τις σέρρες και τὰ πολύτιμα φυτά.

Ἦθελα νὰ ρωτήσω τὴ Στεφανία μὰ ἀπὸ τὸν κρότο ποὺ ἔκανε τώρα τὸ χαλάζι, δὲν μπορούσαμε νὰκούγομαστε. Ἐπειτα κι' ἡ Στεφανία δὲν φαίνονταν νᾶχη ὄρεξ' για κουβέντα. Ἐδῆκε νὰ πέφτῃ τὸ χαλάζι ἐκείνο με τὸ περίλυπο πρόσωπο ἀνθρώπου ποὺ θάδλεκε νὰ κείγεται τὸ σπῆτι του.

Τὸ φοβερὸ χαλάζι δὲν ἐβάσταξε παρὰ πέντε-ἕξη λεπτά κι' ἔκαψε ξαφνικὰ ὅπως εἶχε ἀρχίσει. Τὸ σύννεφο ἔρευγε τώρα πρὸς τὸ Παρίσι και μεῖς μπορούσαμε νὰ βγοῦμα ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ μᾶς προφύλαξε. Στὸ δρόμο, τὰ σκληρὰ και στρουγγυλά σπυρία κυλούσαν κάτω ἀπὸ τὰ ποδια μας σαν βότσαλα και τὸ στρώμα τους ἦταν τόσο πικνὸ, ποὺ χωνόμαστε ὡς τὰ στεργάλια.

Ἦ Λίζα δὲν μπορούσε νὰ περπατῇ στὸ χαλάζι με τὰ πᾶνινα μποττινῆκῆς της και τὴν πῆρα στὴν ἀγκυλιά μου. Το προσωπάκι της, τόσο χαρούμενο στὸν ἔρχομό, ἦταν τώρα καταλυπημένο και τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ ματάκια της.

Δὲν ἀργήσαμε νὰ φθάσομε στὸ σπῆτι. Βρήκαμε τὴν ξώκορτα ἀνοικτὴ και μπήκαμε ἀμέσως στὸ περβόλι.

Ὡ τί θέαμα!

Ὅλα ἐκεῖ-μέσα σπασμένα, χαλασμένα, ἀνάκατα! Πλαίσινα, λουλουδια, σπασμένα τζάμια και χαλάζι ἀποτέλουσαν ἕνα μίγμα, ἕνα ἄμορφο ἀνακάτωμα. Ἀπὸ τὸ περβόλι ἐκείνο, τὸ τόσο ὄρατο, τόσο πλούσιο τὸ πρῶϊ, δὲν ἔμειναν τώρα παρὰ τᾶνομάστιτα αὐτὰ χαλάσματα!

Κι' ὁ πατέρας; ποὺ ἦταν;...

Δὲν τὸν βλέπαμε πρῶθεντᾶ, και φάχωντας νὰ τὸν βροῦμα, φθάσαμε στὴ μεγάλη σέρρα, ποὺ οὔτε ἕνα τζάμι της δὲν εἶχε μείνει γερὸ. Ἐκεῖ-μέσα ἦταν καθισμένος, πεσμένος καλύτερα, ἢ ἕνα σκαμνί, ἀνάμεσα στὰ συντρίμματα ποὺ σκέπαζαν τις πλαίσεις. Ἀληθινοὶ κοντὰ τοῦ στέκονταν ὁ Ἄλξῆς κι' ὁ Βενιαμίν.

— Ἄχ, παιδιά μου! φώναξε σηκῶνοντας τὸ κεφάλι, ὅταν ἀκούσε τὰ βήματα μας ἀπάνω στὰ σπασμένα τζάμια. Ἄχ, δυστυχισμένα μου παιδιά!

Και παίρνοντας τὴ Λίζα στὴν ἀγκυλιά του, ἄρχισε νὰ κλαίῃ, χωρὶς νὰ προσθῆλῃ λέξη.

Τὶ νᾶλέγῃ; Ἦταν ἀληθινὴ καταστροφὴ! Κι' ὄσο μεγάλη κι' ἂν φαίνονταν στὰ μάτια, ἄκομη μεγαλύτερη ἦταν για τις συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε.

Τᾶμεθα ὅλα σὲ λίγο, ἀπὸ τὴ Στεφανία και τὰ παιδιά. Πρὸ δέκα χρόνων ὁ πατέρας εἶχε ἀγοράσῃ ἐκείνο τὸ περβόλι κι' εἶχε κτίσει ὁ ἴδιος τὸ σπῆτι. Ἐκεῖνος ποὺ τοῦ πούλῃσῃ τὸ κτήμα, τοῦ δάνεισε τότε και χρῆματα για νὰ γοράσῃ ὅτι τοῦ χρειαζόνταν και νὰ τὸ καλλιεργῇσῃ. Ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ ξεπλήρωνε σὲ δεκαπέντε χρόνια, με δόσεις.

Ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ὁ πατέρας εἶχε κατορθώσῃ νὰ πληρώσῃ κάθε χρονοὶ τὴ δόση του. Κι' ἦταν ἀπαραίτητο νὰ τὸ κᾶνῃ ἔτσι τακτικὰ, γιατὶ ὁ δανειστής του μὴ εὐκαιρία περιμενε, δηλαδή μὴ καθυστέρησῃ, για νὰ τοῦ πάρῃ πίσω και περιβόλι, και σπῆτι, και ὀλικὰ, κρατῶντας μάλιστα, — τέτοια συμφωνία εἶχαν, — κι' ἔλας τις δόσεις ποὺ θὰ τοῦ εἶχε πληρώσει ὡς τότε.

Κι' ἡ εὐκαιρία αὐτὴ, για τὸν κερδοσκοπὸ δανειστή, ἦλθε τώρα με τὸ χαλάζι.

Τὶ θὰ γίνονταν;

Δὲν ἐμείναμε πολὺ ἔς αὐτὴ τὴν ἀδελαιότητο. Τὴν ἐπομένῃ τῆς ἡμέρας, ποὺ ὁ πατέρας χρωστοῦσε νὰ πληρώσῃ τὴν ἐνδεκάτη χρονιάτικη δόση του με τὰ λεπτὰ ποὺ λογάριζε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν πούλησῃ τῶν λουλουδιῶν, εἶδαμε νὰ μπαλῆν στὸ σπῆτι ἕνας κύριος με μαύρα φορέματα και με ὄρος καθόλου εὐγενικό. Ὁ κύριος αὐτὸς μᾶς ἔδωσε ἕνα χαρτί, ἕνα χαρτόσημο, ἀφοῦ ἔγραψε πρῶτα λίγες λέξεις σὲ μὴ ἀράδα ποὺ εἶχε μείνει ἀδειανή.

Ἦταν δικαστικὸς κλητήρας.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔρχονταν τόσο συχνά, ὥστε κατάντησε νὰ μᾶς γνωρίσῃ ὅλους με τὰ ὀνόματά μας.

— Καλημέρα, Ρ. μῆ, ἔλεγε' καλημέρα, Ἀλέξῃ' πὼς εἴσθε, κυρία Στεφανία;

Και μᾶς ἔδινε τὸ χαρτόσημό του, γελῶντας σὰ φίλος.

— Γεῖά σας, παιδιά!

— Στὰ τσακίσματα!

Ὁ πατέρας δὲν ἔμεινε πιά στὸ σπῆτι ἔρσειντᾶ πρῶϊ και γύριζε τὸ βράδυ. Ποὺ πῆγαινε, τί ἔκανε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ Παρίσι; Δὲν ξέρω γιατὶ δὲν μᾶς μιλοῦσε καθόλου. Ἦποθέτω ὅμως πὼς θὰ πῆγαινε σὲ δικηγόρους και σὲ δικαστήρια.

Ἦ ἰδέα αὐτὴ μ' ἐτρόμαξε. Γιατὶ κι' ὁ Βιτάλης εἶχε πάει μὴ ὀρᾶ σὲ δικαστήριο και ξέρουμε τὸ ἀποτέλεσμα...

Για τὸν πατέρα ὅμως, τὸ ἀποτέλεσμα ἄργησε νὰ ρανῆ. Μπῆκε ὁ χειμῶνας κι' ἕνα μέρος του πέρασε χωρὶς νὰ ἰδοῦμα τίποτα. Ἐννορεῖται, πὼς ἐπειδὴ δὲν μπορούσαμε νὰ διορθώσομε τις σέρρες μας και νὰ βάλουμε γυαλιά στὰ πλαίσινα μας, δὲν καλλιεργούσαμε στὸ περβόλι παρὰ λαχανικά και λουλουδια ποὺ δὲν ἀπαιτοῦσαν προφύλαξῃ. Αὐτὰ βέβαια δὲν θὰ μᾶς ἔδιναν μεγάλα κέρδη, πάντα ὅμως θὰ μᾶς ἔδιναν κάτι τι κι' ἔπειτα ἦταν μὴ ἔργασια.

Ἐνα βράδι, ὁ πατέρας γύρισε πὶς λουπημένος, πὶς τσακισμένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ.

— Παιδιά, μᾶς εἶπε, τελείωσε!

Ἐκάμα νὰ φύγω, γιατὶ κατὰλαβα πὼς κάτι σοβαρὸ θὰ συνέβαινε και, ἔπει-

δὴ μιλοῦσε στὰ παιδιά του, ἐνόμισα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τᾶκούσω. Μὰ μὸς ἔγνεψ' να μείνω.

— Μήπως και σὺ δὲν εἶσαι δικὸς μας; εἶπε. Κι' ἐγνώρισε στὴ ζωὴ σου τὴ δυστυχία, ἂν και τόσο μικρὸς, για νὰ καταλάβῃς αὐτὴ ποὺ θὰ σοῦ πῶ... Παιδιά μου, σᾶς ἀρῖνω!

— Ἄ!

Ὅλα τὰ παιδιά μαζί βγάλαμε τὸ ἴδιο ἐπιφώνημα λύπης. Ἦ Λίζα ὄρηγε στὴν ἀγκυλιά τοῦ πατέρα της κι' ἄρχισε τὰ κλάματα.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ...

Δραματικά

Πρῶτος ἀκτῆ: ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — ΕΛΕΝΗ. — Η ΜΑΜΑ ΤΟΥΣ. — ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΖΗΤΙΑΝΑ.

Ἦ σκηνὴ παριστᾶται μὴ τραπέζια, ὅπου ἀριστοτεία. Δεξιά παραθύρο ολινοῦκτο. Εἰς τὸ βάθος ἕνας μπουφῆς με διαφορά σκευὴ και δυὸ βαζα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΛΕΝΗ (εἰσερχεται με μερικὰ φῶνια και τᾶκκουμπᾶ στὸν τραπέζι). — ἔτοιμα!... τώρα σαν εχω πια παρα να τρέξω στὸ φῶμα και ναγορασω φῶμα... δὲν εἶνε ἀνάγκη να παρω ὀλα τα λεπτά... μια δραχμὴ μὸς φθάνει. Θᾶρίσω ἔδῳ αὐτὸ τὸ δίφραγκο... Και για να μη χαθῃ, ἂς τὸ βᾶσω κάτω απ' αὐτο το ραζο. (Τὸ βᾶζει και ἔξερχετα. Στὸν διάδρομο.) — Καλημέρα Γιαννακη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (ἀπὸ τὸν διάδρομο με φωνὴ θυμουμένη). — Καλημέρα!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (εἰσερχεται με ἕνα ξεσκονιστήρι στὸ ἕνα χερὶ και μ' ἕνα κουρέλι στὸ ἄλλο. Μονολογεῖ). — Αὐτὸ μᾶς εἶλεψε τώρα: να με κᾶμουν και ὀπρητή, ἔμεινα, τὸν Γιαννάκη! Με τὴν προρασὴ πὼς ἡ δεσποινὴς Ἐλένη πάει να φωνισῃ, πρεπει ἐγὼ να ξεσκονίσω τὴν τραπέζια... (Καθεται). Ἐγὼ δὲ φταῖ ἂν βαριεμάει τὴ δουλειά, τᾶχω φυσικὸ να κουράζουμαι εὐκολα. (Μὲ ἀπόφασῃ.) Τὸν μπουφῆ πρῶτα. (Ἐστοπῆζει μερικὰ πράγματα, κατῆπι σηκῶνει τὸ βᾶζο ποὺ κάτω του ἡ Ἐλένη εἶχε βᾶλει τὸ δίφραγκο.) Τεῖν τοῦτο; ἕνα δίφραγκο!... Αὐτὸ εἶν' ἔκταχο με τὴν ἀλήθεια. Ὢ εἶνε ἀπὸ καιρὸ ἔδῳ. Φτάνει νὰ μὴν τᾶκρυψε ἔπιτηδες ἡ μαμά για νὰ δῇ ἂν ἔκανα καλα τὴ δουλειά μου... Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτὸ. Ἦ Ἐλένη θὰ τᾶβαλε αὐτοῦ και

τὸ ἔξαψε... γιατὶ εἶνε ξεκατμένο χωρὶς ἄλλο εἶνε γεμάτο σκόνη. Τέλος πάντων! ἐπειδὴ ἔτι βρῆ κανεὶς δὲν πρεπει νὰ τ' ἀρῖνω, γι' αὐτὸ κᾶγὼ τὸ παίρνω. Κανεὶς δὲν με εἶδε... Ἄν με ρωτήτουν, θὰ πῶ πὼς δὲν εἶδα τίποτα. (Ἐξακολουθεῖ νὰ ξεσκονίσῃ σφουρίζοντας).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ἐξαφνα ὁ Γιαννάκης στέκεται κι' ἀκούει.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ, ἀπ' ἔξω. — Ἐλεῆστε με τὴ φτωχὴ, καλοὶ μου κύριοι και κυρίες! (Μία μικρὴ ζητιάνα φαίνεται στὸ παραθύρο και κτυπᾶ δειλὰ τὸ γυαλί).

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Τί θέλεις ἐσὺ;

Η ΖΗΤΙΑΝΑ. — Νὰ μ' ἐλεῆσῃς, μικρὸ μου κυριε, δὲν ἔραγα ἀπὸ χθες τὸ πρῶϊ.

ΓΙΑΝ. — Δὲν ἔχομε πια φῶμα. Κι' ἔπειτα γιατὶ οἱ γονεῖς σου δὲν σε βᾶζουν νὰ δουλέψῃς; δὲν βλέπετε πὼς δουλεύω κι' ἐγὼ;

Η ΖΗΤ. — Ἦ μαμά πέθανε, ὁ μπαμπᾶς εἶνε στὸ νοσοκομεῖο. Ἐγὼ δὲν εἶμαι δυνατὴ. Βῆχω πολὺ. Μείναμε μοναχες, ἡ ἀδελφῃ μου κι' ἐγὼ. Μερικοὶ κωποψῆχοι γείτονες μᾶς δίνουν πὸτε-πὸτε κάτι. Μὰ εἶνε κι' αὐτοὶ φτωχοὶ, σαν κι' ἐμᾶς. Λοιπόν, ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ δουλέψω, πολεμῶ νὰ μαζέψω μερικὲς πενταρες ζητιανεύοντας.

ΓΙΑΝ. (συγκινημένος). — Καίμηνι!

Η ΖΗΤ. — Δῆτε μου ὀ, τι θέλετε, μικρὸ μου κύριε! μὴ πενταροῦλα, μόνο μὴ πενταροῦλα, ἢ ἕνα κομμάτι φῶμα.

ΓΙΑΝ. (ἀπὸ μέσα του). — Ἀλήθεια, εἶνε δυστυχισμένο αὐτὸ τὸ κορίτσι. Ὢ τῆς δῶσω κάτι. Μα τί;

Η ΖΗΤ. (δειλὰ). — Λοιπόν, νὰ φύγω;

ΓΙΑΝ. — Στάσου κομμάτι. (Ἀπὸ μέσα του.) Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀφοῦ «βρῆκα» δυὸ δραχμῆς, μπορῶ να τῆς χαρίσω τὴ δεκάρα ποὺ μοῦδωκε ἡ μαμά. Ἐτσι θὰ εἶμαι πὶς ἡτυχος. (Σκαλίζει στὴν τσέπη του, και δίνει ἕνα νόμισμα στὴ ζητιάνα.) — Νᾶ, πάρει!

Η ΖΗΤ. — Εὐχαριστῶ! (Κυτᾶζει αὐτὸ ποὺ τῆς ἔδωσε). — Ὄ! κύριε μου! εὐχαριστῶ χίλιες φορές. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὸ πληρώσῃ! με τὴ γενναιοδωρία σας, ἢ καιμένη ἢ ἀδαλφῃ μου κι' ἐγὼ ὀχνομε να τᾶχομε τουλάχιστο δυὸ μέρες.

ΓΙΑΝ. (ἀπὸ μέσα του). — Τί λέει; με κοροϊδίζει;...

Η ΖΗΤ. (φρυγγοντας). — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ χίλιες φορές, μικρὸ μου κύριε, για τὴ βασιλικὴ σας ἐλεημοσύνη.

ΓΙΑΝ. (σηκῶνει τοὺς ὄμους). — Τὴν καιμένη!... Χωρὶς ἄλλο, ἢ δυστυχία τὴν ἔκαμα να χάσῃ τὸ λογικό. (Στάσῃ.) Ἐξαφνα κτυπᾶ τὸ μέτωπο. — Τὸ δίφραγκὸ μου!... Νὰ μὴ γελᾶσθηκα;... (Σκαλίζει στὴν τσέπη του, βᾶζει τὸ

μανδύλι του, κατόπιν τέλος, με κόπο, ἕνα νόμισμα). Ἄλλοιμο! αὐτὸ εἶνε. Δὲν μὸς μείνει πια παρὰ μὴ δεκάρα. Κι' ἔδωκα αὐτὴ τὴν παληοζητιάνα τὸ δίφραγκο μου! (Κλαίει δυνατὰ). Χί! χί! τὸ δίφραγκὸ μου! τὸ δίφραγκὸ μου!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η ΜΑΜΑ (ἀνησυχῃ, πρῶντᾶ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν μισάνοικτη πόρτα). — Τί τρέχει, μήπως ἐκτόπητες, Γιαννάκη μου;

ΓΙΑΝ. (Ἀπὸ τὴ λύπη του ξεχνᾶ με τί ὀποπτο τρόπο ἔκαμε δικὸ του τὸ δίφραγκο). — Ὅχι, μαμά!... χί! χί! χί! τὸ δίφραγκὸ μου!

Η ΜΑΜΑ. — Τὸ δίφραγκὸ σου; Ποῖς;

ΓΙΑΝ. — Ναι, εἶχα στὴν τσέπη μου ἕνα ὄρατο δίφραγκο και μὴ δεκάρα.

Ἦλθε λοιπόν μὴ μικρὴ ζητιάνα και θέλητα να τῆς δῶσω τὴ δεκάρα... μὰ ἔκαμα ὄθος και τῆς ἔδωκα τὸ δίφραγκο. Χί! χί! χί!

Η ΜΑΜΑ. — Και μετανοεῖς ποὺ φωνῆες γενναῖος;

ΓΙΑΝ. — Δὲν ἦθελα να τῆς δῶσω τὸ δίφραγκὸ μου!

Η ΜΑΜΑ. — Μὰ ποὺ ἦρες ἐσὺ αὐτὰ τὰ λεπτά;

ΓΙΑΝ. (Καταλαβαίνει τώρα τὸ λάθος του. Δαγκᾶνει τὴ γλῶσσα του και μπερδεύει τὰ λόγια). — Δὲν ξέρω, μαμά... δὲ θυμοῦμαι... ἴσως...

Η ΜΑΜΑ. — Πῶς! δὲ θυμάσαι;... Τί ἴσως;

(Αὐτὴ τὴ στυγμὴ ἔρχεται ἡ Ἐλένη με ἕνα φῶμα στὴν ἀμισγάλη. Πηγαίνει τὸ φῶμα στὴν κουζίνα και ἔπιστρέφει).

ΓΙΑΝ. — Ὅχι, δὲν ξέρω, δὲ θυμοῦμαι.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΕΛΕΝΗ (σηκῶνει τὸ βᾶζο και φαίνεται πολὺ ἐκπληκτὴ ποὺ δὲν βρῖσκει τίποτα).

Η ΜΑΜΑ. — Αὐτὸ εἶνε παραδόξο! να ἔχῃ ἕνα δίφραγκο και να μὴ ξέρῃ ποὺ τὸ ἦρες!

ΓΙΑΝ. (Γυρνεῖ ἕνα φέμμα). — Το... το... ναί, το...

ΕΛΕΝΗ. — Μαμά, μήπως εἶδες ἕνα δίφραγκο ποὺ εἶχα βᾶλει κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ βᾶζο για να μὴ χαθῃ;

ΓΙΑΝ. (Ὀπισθοχωρεῖ φρονιμῶς). — Ἄ!...

Η ΜΑΜΑ. — Ἄ, ἔτσι; (Δυνατὰ). Ὁ Γιαννάκης τὸ ἦρε!

ΓΙΑΝ. — Χί! χί! χί!

Η ΜΑΜΑ. — Δὲν τᾶχει πια, μὰ θὰ βρῃ ἕνα ἄλλο μέσα στὸν κουμπαρά του και θὰ σοῦ τὸ δῶσῃ.

ΓΙΑΝ. — Χί! χί! χί!...

Η ΜΑΜΑ. — Για να μάθῃ πὼς αὐτὸ ποὺ ἔκαμε εἶνε σχεδὸν κλεφτῆ.

ΓΙΑΝ. — Χί! χί! χί! Δὲ θὰ τὸ ξανακᾶμω... Χί! χί! χί!

(Ἀδύαλα)

ΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Το ξέρω είσαι κακοφανισμένος, γιατί 'ς την άρρώστια σου δεν ήλθα να σ' επισκεφτώ...

— Σούτ! Δεν είναι ανάγκη να ξέρω τίποτα, δεν σου παραπονέθηκα για τίποτα!

— Σιωπή!.. Πώς να μεμφώ έναν γιατί δεν έκανε ό,τι του ήταν αδύνατο;

— Η πώς, να το άπειρο να κάμη άνορεκτα κι ύποκριτικά, ό,τι δεν νομίζει άναγκαίο ή δεν τ' ονομαζέται;

ΚΑΘΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΑΙΓΙΝΑ

Σφυρίζει το βαπόρι' ακούγεται ο κρότος της άγκυρας που σηκώνεται. Κάποιος φωνάζει' πρόσω ήμισυαχώς!

— Έγνοιος μου, άφίστε με μια μέρα έλεύθερο να χαρώ αύριο πάλι δικός σας είμαι.

Πίσω μας, μακριά, στο πρωινό θαμπόρωτο φαίνεται ή Άθήνα κοιμισμένη. Έχε γεια, Άθήνα, σ' άφίνομε!

λιά σου, μάννα μου, που μ' είνεις άπ' τη χαρά που μ' είνεις ξαναβλέπεις σμα σου!

— Ποιός είναι αυτός κεί πάνω μονάχος που στέκεται με το κεφάλι ψηλά, το στήθος όλοφούσκωτο, τα μαλλιά τριχυμισμένα στον άνεμο;

— Ένας γλάρος ζυγιάζεται πάνω μας' ποτέ μ'ένει πίσω, ποτέ μ' είνεις ξεπερνάει' κάθεται στο κατάρτι, από κεί στο κοντάρι της σημαίας στην πρόμη του βαποριού.

— Ένα καίκι μπροστά μας μ' άνοιχτά πανιά άρμενίζει' που να τ' οτάνουμε!

Να κι ένα νησάκι δεξιά μας άκατοίχητο' μικρό, μονάχο, παρατημένο' τ' όληθω' ζήλωθω την έρημιά του, μακριά άπ' τη βοή τ' ό κόσμου.

παϊδιά μ' είνεις χαίρετοβν με τα καπέλλα. Βαρκούδες όλόλευκες, με πανάκια κάτασπρα, σαν νυφούδες...

ΦΟΙΒΟΣ ΑΡΑΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από Ο. LE ROY]

Ε' (Συνέχεια)

Μά ήταν δυνατό να γίνη έσπερίδα, και μάλιστα άρραδώνες, χωρίς μοπομπόνια, κουφέτα, παγωτά, λεμοναδες, βυσσινάδες και σουμάδες;

Ο κ. Κάσσανδρος είχε παρουσιασθή δυό-τρεις φορές, με την πρόταση πως ήθελε να ρωτήση αν πηγαίνουν όλα καλά, πραγματικώς όμως για να βεβαιωθή...

Μά στην κάμαρα δεν ήταν άκόμα παρό οι δυό νοικάρηδες, που άρχισαν να στενωχαριούντα, όλομώναχο μέσα στα κάθε λογής καθίσματα που είχαν αραδιάσει 'ς όλες τις πλευρές και στα δυό μικρά σκερμαστέτα...

Τέλος, κατά τις όκτώ, ένα πολύ διακριτικό κτύπημα στην ξώπορτα έφθάσε ως ταύτα τ' ο κ. Κάσσανδρος.

Μόλις μισάνοιξε τ' ό θυρόφυλλο, έξη σκιές σιωπηλές, βουδές, γλύστρησαν στον κήπο, ή μια κατόπι της άλλης κι' ή τελευταία, άφου έφριξε ένα λαθραίο βλέμμα προς τα έξω, ξανάκλεισε μόνη της την πόρτα και με μεγάλη προφύλαξη έβαλε σιγά-σιγά και τ' ό σύρτη.

Ο Κάσσανδρος τάχασε. Ποιός ήταν ό μαυρα, ό μυστηριώδης άνθρωπος; Μην είχε πάλι να κάνει με κλέφτες; Μην άνοιξε μόνος του για να πατήσουν τ' ό σπίτι του κακούργοι;

— Ήταν έτοιμος να ρωτήση, να φωνάξη, μά δεν έπρόσθεσε: 'Ο Άρλεκίνος κι' ό Ραντι έτρεξαν μέσ' στην ώρα και μ' όλοφάνερη εύχαρίστηση ύποδέχθηκαν τούς ανθρώπους εκείνους φωνάζοντας:

— Ήλθατε τελοσπάντων!.. Μά γιατί άργήσατε τόσο;... Άρχισαμε να χάνουμε την ύπομονή!.. Όρίστε, παρ' ότε!

— Πώς; άπόρησε ό Κάσσανδρος.

Αυτοί είναι όι εύγενείς φίλοι που περιμένετε; Μά γιατί έλο αυτό τ' ό μυστήριο;

— Σούτ! Έκαμε ό Άρλεκίνος. Σιγά, σιγά Κάσσανδρε! Μην ξεχνάτε πως έδώ είμαστε ιν κ' ό γινί το. Γι' αυτό κι' ό φίλοι μας ήλθαν κείσοι και σχεδόν κρυφά.

— Καλά, καλά, έννοο! άποκρίθηκε ό Κάσσανδρος, εύκολόπιστος όπως πάντα' ξέρετε όμως, δεν ήθελε άκόμα ούτε Ζαχαροπλάστης, ούτε λεμοναδες.

— Δεν πειράζει καθόλου! άποκρίθηκε ένας άπό τούς φίλους τών νοικάρηδων, δείχνοντας ένα μεγάλο πακέτο κρυμμένο κάτω από τ' ό μανδύα του.

— Ά! έσάστισε ό κ. Κάσσανδρος. Και με τ' ό δίκιο του. Τέτοιου μεγάλου άρχοντες και να κουβαλούν μονάχοι τούς πράγματα που συνήθως τα έμπιστεύονται σε ύπαλλήλους και ύπηρέτας;

— Μή σ' είνεις σανή παρανότισο, σιναίρ Κάσσαντρος! Ζαχαροπλάστες φλύβαροι είναι, λεμοναντάντες τ' ό τυτίο...

Ο Κάσσανδρος τ' ό έπίστευε, μά δεν μπορούσε να τ' ό χωνέψη! Στή συντροφιά εκείνη ήταν βέβαια κόμητες, μαρκήσιοι, δούκες, πρίγκιπες.

Ο Άνθος.

και μπουκάλια, σαν έργάτες που πηγαίνουν σε κανένα έξοχικό πι-νικ και κουβαλούν μαζί τους τ' ό φαγά που μαγείρεψαν στο σπίτι ή άγόρασαν από τ' ό μαγέρηκο!

— Ήταν άπίστευτο, μά την άλήθεια! Και όμως έτσι ήταν!.. Έ, τόσο τ' ό καλύτερο... Οί μεγάλοισι άνοι εκεί-

νοι δεν φαίνονταν καθόλου άκατάδεκτοι, υπερήφανοι κι' ό ταπεινός ό Κάσσανδρος θάχε μεγάλη εύχαρίστηση άπόψε να τσουγγρήσει μαζί τους τ' ό ποτήρι. Και ποιός ξέρει! Άπάνου στο πιστό, στο γλέντι, θά μπορούσε ίσως να ξανοιχθή μαζί τους, να τούς άνακοινώση τ' ό σχέδιά του, να τούς έμπιστευθή τις μικρές προσωπικές του φιλοδοξίες και να τούς παρακαλέση να τον βοηθήσουν, να τον προστατεύσουν.

Στ' ό εώς τ' ό φαναριού, παρατήρησε πως καθέναν κρατούσε από κάτι τι κι' ό θαυμασμός του γι' αυτούς έμεγάλωσε. Είχε μεγάλη έπιθυμία να ιδή τι ώρατα πράγματα θάβγαζον μέσ' από τ' ό πακέτα εκείνα. Άπό διάκριση όμως τραβήχθηκε, όταν έφθασε στην πόρτα της κάμαρας.

Ο Άσπαλοκάρης.

λεπτά μόνο να στρώσουμε τ' ό τραπέζι και άμα έτοιμαστούν όλα, θά σ' είνεις πακισομε. Μάς συγχωρέιτε, ε;

— Τίποτα, τίποτα, κάμτε τ' ό δουλειά σας, άποκρίθηκε με βαθεία ύποκλησι ό σπιτονοικοκύρης.

Κι' όι νοικάρηδες με τούς καλεσμένους τους έμειναν μόνου.

— Λοιπόν; ρώτησε ζωηρά ό Ραντι-Γκρι, όταν όλοι άφησαν τ' ό πακέτα τους στη μέση της κάμαρας.

— Άκούς λέει! έφώναξε ένας από τούς φίλους, που δεν ήταν άλλος από τον περίφημο λακοδύτη Άνθο.

— Άργήσατε όμως, παιδιά μου! Παρατήρησε ό Άρλεκίνος.

— Μά γι' αυτό σουφρώσαμε ένα σωρό πράγματα! άποκρίθηκε ένας άλλος, που δεν ήταν παρά ό διάσημος Κομφοκοτσιδας.

Κ' άνοίγωντας τ' ό πακέτο του, έξακολούθησε:

— Όρίστε! τυρόκητες, καστιτσάκια με φρούτα, σοκολάτες, μύγδαλα, ό,τι θέλετε! Αυτά τ' ό ψυρέψαμε, ό Άνθος

κι' εγώ, από τ' ό βιτρίνα ενός Ζαχαροπλάστη, ένφ ό Πνήχτης (κι' εδειξε κάποιον άλλον από τήν παρέα), είχε μνηστό μαγαζί του και τ' ό εδαινε φανταστικές παραγγελίες.

Τότε άνοιξε τ' ό πακέτο του ό έπιλεγόμενος Άσπαλοκάρης, άλλος άρχικλέφταρος, και δείχνοντας τ' ό περιεχο-

Ο Πνήχτης.

μενο, άρχισε να τ' ό εκθειάζη σαν έπιλεγόμενος πωλητής:

— Όρατα μοπομπόνια, κύριοι! Όρατα φοντάι! κάστανα Ζαχαρομένα, άχλάδια και βερύκοκα! Είναι άριστουργήματα του καλύτερου Ζαχαροπλάστη που ύπάρχει στο Παρίσι. Και ξέρετε πως τάβαλα στο χερι; Άκούστε: Μπαίνω μέσα βιαστικά και λέω στο Ζαχαροπλάστη: «Κύριε. Γκρεγκορέ! ό θεός σας πέθανε!» Γιατ' ήξερα πως ό Γκρεγκορέ είχε ένα γέρο θεό, πόλοισιο, που έλπιζε να τον κληρονομήτη.

ΚΙΜΩΝ ΑΚΚΙΑΗΣ

ΩΡΑ

Άκου γαυλιόματα φραομένα, βελόματα μες 'ς τ' ό λαγγάδι! και τ' ό κουδούνι, που όλοισα σώνεται πέρα 'στο σκοτάδι!

Άς μες 'στον ήμερο ελαιώνα τ' άβέβαιου φώσ να τρεμοκίβη! Άκου μακρονά την άλκυώνα άπ' τ' άγορομάλια που σενάζει!

Άκου της νύχτας της φρονιάδες, που ή μια την άλλη ξεθαροδούν. λάμψες, κριζήματα, τρεμοόλες, που κάτω άπ' τ' άστρα ζωνανεύουν.

Μες στις σκιές και μες 'στ' ό φύλλα τ' άλιάκι μαλακό που φούσσει, της λέβας την άνατριχίλα, που πάει γλυκά να τ' άπανήση!

Τ' ό θωά καλάμια, που μελοδνα κι' όλος ό κόσμος ό σιωπάση τ' ό χελίη μου που πάν να σόψη την προσευχή που έχουν ξεγράσει!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(*) Τ' ό εικόνα άροση. φύλλου σελ. 261.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων ήλθεν ήδη ή συζήτηση, να απεύθυνον...

Οι εν Αθήναις και Κόνσταντινουπόλει εμπορεύοντες...

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Η ΤΙΜΗ

Δεν είναι βράση για να στερέψη κι ύστερα πάλι να ξανατρέψη...

Νερό δεν είναι για να παγώση κι ύστερα πάλι να ξαναλυσώση...

ΣΠΕΤΣΙΩΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Σπέτσες. Μέσα σ' ένα ομίονο που σχηματίζεται μπροστά στην Κουκουκίτσα...

Χαράματα. Μερικές άχτιδες που ξεφεύγουν απ' τον ήλιο, προαγγέλλουν την αρχή της ημέρας...

Σ' ένα καιτί, τη Μεγαλόχαρη γίνονται από βράδυ, οι προτομασίες για αναχώρηση...

Η τοιαύτητα τους γίνεται γρήγορα. Πλύνονται όλοι με δαλασσα, χτενίζονται λιγάκι...

Καί τα τέσσερα παλιά τα φρουσκώναί ένας ελαφρός μαϊστρός...

Καί τα τέσσερα παλιά τα φρουσκώναί ένας ελαφρός μαϊστρός...

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

(Στον άγκ. Πλ. Τσιριμώκο, αφιέρωση)

Η Ζωή στον κόσμο είναι μια αδιάκοπη διαστοφή της αλήτειας...

Τροποποιώ, παραμορφώνω τα πράγματα για να κάνω τη διήγησή μου...

Μόνο μια σκιά κάθεται δίπλα στο τιμόνι σιγοτραγουδιώντας...

Ο ΤΙΜΟΡΗΜΕΝΟΣ

Ο Τάκης τό πρωί δεν ήξερε καθόλου μάθημα. Καί πώς θέλετε να ήξερε...

CORNELIA

Τά δυο σου αγνά και κάταστρα —Τιβέριο και Γάιο— αν σου τά...

Του Χάρου τό μαχαίρι, κι ή φωτιά Στάχτη τάκαμε — να μην ξαναγι...

Αγγελε, πνεύμ' άθάνατο, αγνό, Τη λάμψη πάλι μπόρεσες και...

Που είναι ή περηφάνεια σου, Τάση; τί την έκανες;...

Αγωνίζεται, σφιγγει τά χέρια του, δαγκώνει τά χέλια του να μη κλάψη...

Ο κόσμος είναι ένα εχάριστο βιβλίο με ζωγραφίες, όπου τά μάτια κάθε μέρα μπορούν να βλέ...

Ενώ είμαι νεός, μπορώ να γίνω σόφης, όταν σ' αυτό τό βι...

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Τό θερμότερον Έλληνικόν βιβλίον είναι οί "ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΝΑΙΟ,"

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

(Από τό Λευκάρι μου)

6. Ποιον είναι, κατά την γνώμη σας, τό καλλίτερον προτέ...

7. Ποιον είναι, κατά την γνώμη σας, τό χειρότερον ελάττωμα;...

8. Είς τί σας άρέσει να καταγίνεσθε;...

9. Ποιον είδος άναψυχής σας άρέσει περισσότερο;...

10. Ποία είναι, φρονεείτε, ή μεγαλύτερη στυχία εις τον κόσμο;...

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τί ήθελες να ήσουν; Ρρωτόν τον Κωστήκη;...

—Μαμάκι μου, Άραπάκη! —Γιατί, βρε σύ κουτέ;...

—Γιά να μην κλέβουμ ποτέ!! Έστέλη από τό Φιδρο του Λεβάντε...

ΒΙΒΛΙΟΝΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

Τό "Αγγελος της Αγάπης" (με 60 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

Τό "Θύμα του Φθόγου" (με 20 εικόνες) δρ. 5 και ταχυδρ. 5,50.

Τό "Μία Ημερα" (απαυθέντα);—Τί λές, μαμά! Δεν μ' έρώναβες...

—Η μαμά μου, (θυμωμένη); Που ήσουν, παλιόκαιδο;...

—Ο Μίμης, (απαυθέντα);—Τί λές, μαμά! Δεν μ' έρώναβες...

—Ο Μπαμπάς;—Είσαι σε τίποτα πρώτος, στο Σχολείο σου;...

—Ο Τάκης;—Πώς; Στο θρανίο! Έστέλη από τό Μικροδ Ασφίτου...

—Ο Μπαμπάς;—Είσαι σε τίποτα πρώτος, στο Σχολείο σου;...

—Ο Τάκης;—Πώς; Στο θρανίο! Έστέλη από τό Μικροδ Ασφίτου...

—Ο Μπαμπάς;—Είσαι σε τίποτα πρώτος, στο Σχολείο σου;...

—Ο Τάκης;—Πώς; Στο θρανίο! Έστέλη από τό Μικροδ Ασφίτου...

μαργαρίτες με χρώμα κίτρινο και άσπρο, και έβαλε τη νύχτα στον ουρανό τό λαμπρό άστράκι...

(Από τό Άγγιλο)

Σεπτεμίνος Δόρδος

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

(Από τό Λευκάρι μου)

6. Ποιον είναι, κατά την γνώμη σας, τό καλλίτερον προτέ...

7. Ποιον είναι, κατά την γνώμη σας, τό χειρότερον ελάττωμα;...

8. Είς τί σας άρέσει να καταγίνεσθε;...

9. Ποιον είδος άναψυχής σας άρέσει περισσότερο;...

10. Ποία είναι, φρονεείτε, ή μεγαλύτερη στυχία εις τον κόσμο;...

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τί ήθελες να ήσουν; Ρρωτόν τον Κωστήκη;...

—Μαμάκι μου, Άραπάκη! —Γιατί, βρε σύ κουτέ;...

—Γιά να μην κλέβουμ ποτέ!! Έστέλη από τό Φιδρο του Λεβάντε...

ΒΙΒΛΙΟΝΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

Τό "Αγγελος της Αγάπης" (με 60 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

Τό "Θύμα του Φθόγου" (με 20 εικόνες) δρ. 5 και ταχυδρ. 5,50.

Τό "Μία Ημερα" (απαυθέντα);—Τί λές, μαμά! Δεν μ' έρώναβες...

—Η μαμά μου, (θυμωμένη); Που ήσουν, παλιόκαιδο;...

—Ο Μίμης, (απαυθέντα);—Τί λές, μαμά! Δεν μ' έρώναβες...

—Ο Μπαμπάς;—Είσαι σε τίποτα πρώτος, στο Σχολείο σου;...

—Ο Τάκης;—Πώς; Στο θρανίο! Έστέλη από τό Μικροδ Ασφίτου...

—Ο Μπαμπάς;—Είσαι σε τίποτα πρώτος, στο Σχολείο σου;...

—Ο Τάκης;—Πώς; Στο θρανίο! Έστέλη από τό Μικροδ Ασφίτου...

—Ο Μπαμπάς;—Είσαι σε τίποτα πρώτος, στο Σχολείο σου;...

—Ο Τάκης;—Πώς; Στο θρανίο! Έστέλη από τό Μικροδ Ασφίτου...

ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ο συνοδοιχός τήν λέσση με 10 λεπτά τό λάθη άπό τούς μέρους εις τήν Κλήσων...

Α) Παύλιον Έστέλη από τό Φιδρο του Λεβάντε

Table with columns ΔΙ, ΜΗ, ΒΙ, ΡΑ, ΤΙ and rows Ο, Ο, Ο, ΟΣ, ΡΟΣ, ΟΣ

Τρεις κλασικοί ποιηταί.

6.) Γρύφος Έστέλη από τ. Μικρόδ Περσικόπου

7.) Είς τί σας άρέσει να καταγίνεσθε;...

8.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

9.) Αί κατακρινί λέξεις, μεταφοριζόμενα εις τήν Γαλλικήν...

10.) Ποία είναι, φρονεείτε, ή μεγαλύτερη στυχία εις τον κόσμο;...

Αύστεις του Σίου φύλλου α) Κόρακας κοράκου μάτι δεν βράζει... β) Κώστας (Μάρκο ΣΤΑΣου...)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879—1893) τό τόμ. έκδοθέντας 24 τόμους...

Τής Β' Περιόδου (1894—1918) υπάρχουσι όλοι οι έκδοθέντες τόμοι...

ΒΙΒΛΙΟΝΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΙΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

Τό "Αγγελος της Αγάπης" (με 60 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

Τό "Θύμα του Φθόγου" (με 20 εικόνες) δρ. 5 και ταχυδρ. 5,50.

Τό "Μία Ημερα" (απαυθέντα);—Τί λές, μαμά! Δεν μ' έρώναβες...

—Η μαμά μου, (θυμωμένη); Που ήσουν, παλιόκαιδο;...

—Ο Μίμης, (απαυθέντα);—Τί λές, μαμά! Δεν μ' έρώναβες...

—Ο Μπαμπάς;—Είσαι σε τίποτα πρώτος, στο Σχολείο σου;...

—Ο Τάκης;—Πώς; Στο θρανίο! Έστέλη από τό Μικροδ Ασφίτου...

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

Αθήνα, τήν 18 Ιουλίου 1919.

Στερεότυπον: Δέν άπαντώ εις δ-ρωτήσεις και άπορίαι; πού εθ-κολα βελονί καθέναν τήν άπάν-

ΕΡΑΣΤΕΧΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Τό Πρακτικόν τής Έπιστήμης (γραμ- μών με τό χέρι του Τέλλου Άγρα...

Τό Πρακτικόν τούτο ύπεγράφη δ- σοι προσηύθησαν τό παρελθόν Σάββα-

Τό Πρακτικόν τούτο ύπεγράφη δ- σοι προσηύθησαν τό παρελθόν Σάββα-

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΘΟΚΙΡΙ

Περγούν οι εφοδιαζόμενοι με τόμους τής "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τί ήθελες να ήσουν; Ρρωτόν τον Κωστήκη;...

—Μαμάκι μου, Άραπάκη! —Γιατί, βρε σύ κουτέ;...

—Γιά να μην κλέβουμ ποτέ!! Έστέλη από τό Φιδρο του Λεβάντε...

ΒΙΒΛΙΟΝΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

Τό "Αγγελος της Αγάπης" (με 60 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

Τό "Θύμα του Φθόγου" (με 20 εικόνες) δρ. 5 και ταχυδρ. 5,50.

Τό "Μία Ημερα" (απαυθέντα);—Τί λές, μαμά! Δεν μ' έρώναβες...

—Η μαμά μου, (θυμωμένη); Που ήσουν, παλιόκαιδο;...

—Ο Μίμης, (απαυθέντα);—Τί λές, μαμά! Δεν μ' έρώναβες...

—Ο Μπαμπάς;—Είσαι σε τίποτα πρώτος, στο Σχολείο σου;...

μύλλον ή μητέρα τής «Πεταλούδα»...

Αύτό άκριβώς άπερασιόση, Α. Μπαρ- δος. Νά γίνονται δεκτά και νέα μέ-

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

Έστέλισον τας παραγγελίας των καί...

Κομίσια δέν δέχομαι πλέον. Ούτε σήματα, ούτε χαρτάκια, δέν θα...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Ούδεν ψευδώνυμον άγκριζόνται ή ά- νωνυμώτα, δέν δέν συνοδεύεται από τό...

Νέο Ψευδώνυμο: Υπόδ Πα- τριόδος, ή (ΝΑ). Συμφορικό Άκρο- γαίο, ή (ΠΔ). Άνοσος τής Κό- πρου, ή (ΠΓ). Άκρος Πόσπος, ή...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

10 εικόνες) δρ. 8 και ταχυδρομικώς...

σθη" τι ὄρατο ! Τρελλὴν Νύκτα
(καὶ μὲ τὸ δικό σου αἰ ἀντιλήψεις σου
τόν θρίσκον ἐνέλεις σύμφωνα) Μι-
γραμὰν (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ βρα-
θύμαξ) Μολών Δαβὲ (ὁ κ. Σ. σ' εὐ-
χαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) Κόρη τῆς
Ἀριόβης (παραστῆ) ὁ "Ἀγγελος
τῆς Ἀγάπης, τιμᾶται θρ. θ' ναί, μπο-
ρεῖς στὸν ἴδιο φακέλλο γὰ τὰ βάζεις
ὅλα φθάνει νὰ βάζεις καὶ τὸ ἀνάλογο
γραμματόσημο) Φόντον (τώρα μά-
λιστα, νὰ σοῦ πῶ: ἐνοουσα δει τὸ
αἶσθημα αὐτοῦ τοῦ ποιήματος: εἶνε
χορισταστικό) ταιριστὸ δηλαδὴ μὲ τὸ
κερίτσι πού τὸ ἔγραφε ἄρα εἰλικρινές,
δηλαδὴ ὄχι προσποιημένο, οὔτε κλει-
μένο ὥστε γὰρῶρα εἶδη δὲν ἔχουν καμ-
μιὰ σέξις;) Ναυτόπαιδα (εὐχαριστῶ
διὰ τὴν τόσην στοργήν) Γ. Πουλ. (ὁ
κ. Σ. σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γρά-
φεις καὶ ἴθις νὰ σ' ἐλπίζω καμμιὰ
μέρα, γιὰ νὰ σὲ ρωτήσῃ κατὶ σχετικὸ)
Μικρὸν Ἠγεμονίδα (ὠραίστατο τὸ
γράμμα σου! χαίρω πολὺ πὺ ἔγινες
καλὰ!) Τιμημένῳ Τοῦρπτι (εὐχαριστῶ
πολὺ γιὰ τὸ βραθύμαξ) Καμινά-
λλαγ τοῦ Ἀργού (8 τετρ. ἔστειλα ἀντά-
λλαχὴ κάρτ-παστιὰ διὰ τοῦ Γραφεῖο
μου δὲν γίνεται) Καλιόπην Σφ. (ἐγ-
κάρδια συλλυπητήρια φειδώνυμον ἐνε-
κρίθη εἰς τὸ 2ῶν φύλλον) Στωϊκὸν
Φιλόσοφον (ἐνεκρίθη εἰς τὸ 3ῶν) Βα-
σκοπούλαν τοῦ Πηλίου (σημαίνει
αἰῶρα, κρημαστὸ κρεβάτι, σὰν αὐτὸ
τὸ ἔχουν οἱ ναῦτες στὰ καράβια)
Νόσων (ναί, 3.80' πολὺ χάριμα πὺ
εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλὰ) Κάσιαν
(σὺ πρῶτος τοῦ λοιποῦ!) Φιόρο τοῦ
Δεβάντε (μὰρρεῖ καὶ πρόλαβε νὰ τὸ
πάρῃ;) Ἐδνυχὸς Μέλλον (εἰ νὰ σοῦ
πῶ; ἔχω τόσα πολλὰ, πὺ χάνω κά-
θι λογαριασμῷ βουτῶ τὸ χέρι μου
σὸ σωρὸ καί, ὅτι πιάσω, ἔν εἶσαι
καλὸ, τὸ δημοσιεύω ἔγω τώρα πὺ
βρίσκονται τὰ διὰ σου ἢ θυμηθῶμι
ἀν ἦταν καλὰ; ἔχε ὑπομονή!) Φιλό-
πατρων Ἑλληνα (ὁ κ. Σ. σ' εὐχαρι-
στῶ θερμότατα ἀπ' αὐτὸ δὲ ἔρω ἐξη-
μοσιῶσα ἦδη ἐν ἀπόστασμα) Κομ-
μένη Λειτουργία (τὰ 50 λ. δὲν ἦταν
μέσα σὸ γράμμα) Κ. Γ. Ἀγγέλου
(ὠστε ἐπὶ σοὺς διάβασε εἰς σ' Πι-
τρίε σὸν Ἥλιος; μπράβο! ἢ Γ'
Σεῖρα τῶν Διηγημάτων, ἢ μόνη πὺ
ἔφαχε, τιμᾶται θρ. 4,50) Ἀναγ-
νηθίστων Ἑλλάδα (πὺ νὰ ἔρω;
ρῶτα τον μὲ Ἀγγελία) Γλυκὴ Πα-
ρελθὸν (θὰ ἐσοκλειθῆς 30 λεπτά ὠ-
ρατα τὰ γράφει!) Μερικτοφελήν
(ναί, ὁ κ. Σ. μου εἶπε δὲ ὁ ἔγνωρισε
σὸ μὲ ἀδικιὰ τῶν Φοιτητῶν σ'
εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις)
Γολπιήν (ὅς εἶναι γρήγορα παραστι-
κὰ κ' ἔχεις καιρὸ γιὰ φωτογραφία)
Ἀργοναυτοπούλα, Παιδιήν Καθί-
αν, Ὑπίθ Πατρῖδος, Σινωγαϊκὸν
Ἀστῆρα, Φηλορεῖτην κτλ. κτλ.
Υασηφρανο Ἑλληρόπουλο, Σ.
Λόρδ., Μελαγχολιήν Κορριατοπού-
λαν, Νικητ, Στρατιάρην, Δουροφῶρον,
Γυνθειανίτη, Κῆμα(ἔλαβα εὐχαριστῶς.)
Βασιλῆδα, Αἰθιήν, 23ην Σεπτεμ-
βρίου, Ροδόχρον Βιολετῆν, Χου-
σάδερικ, Μαρμεῖον Βοσκόν, Κό-
δογνιαν, Ἐνωσιν τῆς Κύπρου, Μα-
σχαμῶν τῶν Παρισίων, Καστα-
νήν Δαβριοπούλαν, Σεντιεμῆν
Ἑλληροπούλαν (ἔστειλε)
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ
τὴν 12ην Ἰουλίου, ὅ ἀπαντήσω εἰς
τὸ προσεχές.

Εἰς τὸ θεατρὸν Οὐμψία
Οἱ Φοιτηταί,
Κάμνον τὴν δευτέραν
θριαμβευτικὴν οἰοράν.
ΚΑΙ ΑΥΡΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΝ
Ἡ μεγαλειότης ὁρρατικῆ ἑπιτυχία!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
[Συνέζεον τοῦ 1820ν Διαγωνισμοῦ
Ἀπόστον Ἰουλίον—Ἀδουόστον. Αἱ ἁλώεις
δυνατὶ μέχρι τῆς 7 Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ
ἐάν τῆς προθεσμίας ταύτης ἔσ' ἔσων
δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύθῃ, ὅπως
καὶ τῶν προηγουμένων φύλλων.]

467. Δεξίγρως
Νόμισμα πὺ σοῦ ζητῶ
Νὰ μὲ δώσης θὰ μπόρρῃς,
Δύο πύθγους μουσικῆς,
Μ' ἀκρωτήρι μουσικός.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Θεᾶς τῆς Ἑλληνίως
468. Μεταγραμματισμὸς
Βγάλς ΑΟ καὶ βάλς ΝΗ
Κ' ἔνα Υ κἄνε το Ι
Καὶ θὰ ἴδῃ; σὸ μὲ σιγιμή,
Ἀπ' ἀρχαῖο τραγικό,
Ἄλλο ρήταρα δεῖν.
Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Ἀγνάδι

469. Στοιχειώγραφος
Σὸ μὲ ἴησο ἑλληνική
Ἐνα ἴωτα ἐν προσέση,
Καὶ τὸν ἔνο σ' αὐτὸ ἔβασι,
Ἐνα σκίφος παραυθῆς
Πίλιον θέπιτελέσης,
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀμ. Ἀθ. Τοιμικλήν
460. Ἐπιγνῶμη
Μουσικὸ ἦρωσ υἶδν
Σ' ἀρσενικὸ μου θὰ γνωρίσῃ.
Τὸ θηλυκὸν μου Ἀμαζόν.
Καὶ περμινο νὰ μὲ λύσῃ.

461. Μωσαϊκὸν
Ἀἷμοι, Λέσθοι, Σῆρος,
Κύρος, Νάξος, Σῦρος
Ἀπὸ ἑνα τῶν δανείζου
Κ' ἄλλη μὲ σχηματίζου.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆν Ἀγία-Σοφία
462. Τετρίων

***** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
**** = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
*** = Θεὸς ἀρχαῖος.
** = Μέλος τοῦ προσώπ.
* = Ἀθήν.
" = Φωνήν
Καὶ κἀθέως τὰ ἴδια.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδουότῆς Χωρονομίας
463. Κρυπτογραμικὸν
1234567 = Ἀδνακράτορ Ρωμαιοῦς.
2643 = Ὀυροφῶρον.
328281 = Ὅρος.
465465 = Πύργος.
56767 = Κακόν.
64567 = Πονόν.
74167 = Δημητριακόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βουροκοβλάς

464. Διπλή Ἀρροστικῆ
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κἀτωθὶ ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος τῆς
Ἀμερικῆς, τὰ δὲ τρίτα γράμματα πενήν.
1, Εἶδος πηλῆνον 2, Ὁ παράδει-
σος 3, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν 4,
Κράτος τῆς Ἑβράνης 5, Ὁ χληρὸν
ἔνομον 6, Ἄρτωμα 7, Κακόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλοπότο. ἙΛΛΗΝΟΣ

465. Φωνηεντόλιπον
π-τ-ς-λ-γ-κ-σ-κ-τ-ν-ν-ν-χ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοκοῦ Βλαστόυ

466. Γρίφος
δι εἰ δι εἰ δι εἰ δι εἰ
δι εἰ δι εἰ δι εἰ δι εἰ
Χ(40Ε) δι εἰ δι εἰ δι εἰ δι εἰ
δι εἰ δι εἰ δι εἰ δι εἰ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζηδὸ ὁ Πατρῆς.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἐσκή, τοῦ φύλ. 19
245. Ἐρωάριον (ἔσ, μὰ, Ριον.)—244.
Συρακοῦσαι (οἰορά, ἀκουσο...)—246.
Λοιμὸς-λαϊμὸς—248. Ἐπιτε-λεῖς.—247.
Ἄρωτος.

249. Α Π Ξ Σ 249. Ὅταν εἶναι
Α Υ Η ΚΑΙΟΒΙΣ—ΚΥΑ-
ΒΡΑ ΜΟΣ (Κέβερος,
Ω ΚΡΑΝΟΣ ΜΟΣ (Κέβερος,
Ρ Μ Ν ΑΥγίτο, Ὁρατίος,
Υ Ι Ι Βοημία, Ἐκαρθε,
Ο Σ Σηφθός.)—251. Πᾶ
σιν ἔδειν χαλεπόν.—252. Ἀλλοῦ τὰ
κωκασίματα κ' ἄλλοῦ γυν-
τοῦν οἰ κῶτες.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Διὰ 1 ἄος 10 τὸ κολὸ λέξις μὲ ἄλλα
στοιχία θρ. 3 (ὁ ἐλάριστος θρσ.) Πέρον
τὸν 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ λέξ. μὲ παχῆ δὲ
στοιχία 10-30 καὶ μὲ κεφαλαία 10-40.
Ὁ χοριστὸς στίχος θρ. 1.]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΡΩΤΗΣΕΩ ΚΡΙΕΝΙΟΠΡΑΤΗΣ
Μούκανε ἐξωριστῆ ἐγγύπωση ἢ ἀπν-
τησῆ τῆς Χωρογεννημένης γραμ-
μένη μὲ ἀριετῆ πρωτοτυπία, (πρῶ-
το βραβείο), τοῦ Τραγοῦδοῦ τῆς
Δευτερίως, ἀπόλιμον ὁ σέξεις,
ἐπηρωσμένου ὡς τῶσο ἀπ' τὸ χρε-
σινὸ χαμὸ (δύτερο), τῆς Μασατρί-
νας, ἰδιωθμῆς σὴν ἔκφραση τῆς
μελαγχολίας τῆς (τρίτη) καὶ λιγυτερῆ
τοῦ Βῶρον Ἀστεριάδη, Ἐἶνον Νε-
ανία, Ἀρεῖλ, Ν. Κἀτηφῶρη, Ἰσπῶ-
τη ὁ Βοδοῦ. Διὰ δὲ οὐ μ' εὐχαρι-
στησῆ τῆ Μαρκέλλα, Δευτερίως Χα-
μόγελο, Φιόρο τοῦ Δεβάντε, Φιλό-
πατρ. Ἑλληνα, Ἀήτητο Ἀδάρρο,
Θεοχ. Κριετῆ κ' ἄλλους.

Κριενοπράτη
Γιὰ τῆς διακοσιῶς
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΕΙΣ

Ἀ ΑΡΙΒΑΕΙΟΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ
ΓΙΑ ΣΥΝΘΕΣΕΩ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Θλοντας σὰν μεγαλώσω κῶχο κατὶ
πὺ νὰ μὲ θυμῆξ τὰ παιδικὰ χρο-
νια, κάνω ἑνα διαγωνισμὸ γιὰ σύνθε-
σις διηγήματος.
Τὸ διηγήμα πρέπει νὰ ἔχη λίγη φι-
λοσοφία καὶ νὰ παραβγαίνῃ σὸ πρῶ-
σιμο τοῦ σκεδὸ τῆς πρωτοτυπίας. Ἀπ'
τοῦς μικροὺς δὲν θέλω φιλοσοφία. Κα-
θέως μπόρεῖ νὰ στείλῃ ὅσα θέλει ἔρ-
γα σημειώνοντας ἀπὸ κάτω τὴν ἡλικία.
Ὅσο γιὰ προθεσμία μὲ φαίνεται πὺ:
τὸ καλοκαίρ σὰς εἶναι ἀρατῶ.
Τάποσέσματα θὰ δημοσιευθῶσι στὴν
Διάπλαση μ' ἀρκετὲς κρίσεις. Τὰ δὲ
ἔργα πὺ θὰ βραβευθῶσι κατὰ τάξις
ἡλικίας: θὰ δημοσιευθῶσι σ' ἑνα ἀπ'
τὰ καλὰ φιλολογικὰ περιοδικὰ τῆς Ἀ-
θῆνας. Ὅσο γιὰ τὴν Ἐπιτροπὴ πὺ
θὰ σὰς κρῖνῃ ἴαστε βέβαιος πῶς δὲν θὰ
εἶναι μόνον ἀπὸ παιδιὰ.
Διεύθυνση: Φρόλο Μυριβίλη, Ρ.
Ρ. Ἀθήνα. — 19'—407] **ΑΡΙΕΛ**
Στέλλω κατὰ φιλικὰ σέτις φύλες μου
Σ κῶθῆρας καὶ Ζῆδων ἀπὸ τῆ
δρροσῆ Ἄωρο. **ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ**

Ἐστὴν ὑπὸ Παραιοὶ **ἙΠΕΡΑΤΚΟΞ**,
ὁυλόγοι. Πρόεδρο: Ἐσθῆ τῆς
Ἐλευθέριας, Ἀντιπρόεδρο: Ἐβ-
θρὸς Σενωρὸς, Ταμία: Ἀγρὸς
Βροβία: Ζητοῦνται ἀντίτε σῶσιμο. Ἀ-
πυθωντόν: Δημ. Πιτσάκη, Σαχτοῦ-
ρη, 15, Πιτρὰν. — 19'—408]

ΠΕΡΑΚΤΗΡΙΟ
ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΓΚΡΑΖΙΕΛΛΑ
ΣΕΠΦΩΡΑ ΑΛΟΗ
ΚΥΘΕΡΙΑ

Νὰ ἔξοτε πόσο εὐτυχισμένο θὰ μὲ
κάνετε, ἂν στείλετε τίποτι στὸν πρωτὸ
μου Διαγωνισμὸ. **ΑΡΙΕΛ**
[19'—410]
Παραδῶμε σὴν λῆθῆ καθε λόγῳ φυ-
χρήτητος, ὅστερ ἀπὸ ἀμαθία συμ-
βίδωσι. — **ΑΥΤΟΚΡ. ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΙΑΣ**
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΟΠΑΙΟ
[19'—411]

Πανελλήνιος Ἑλις, Κουθῆ καὶ
Σιαπιῶς καὶ ὁ περικτασι σὸ Κιό-
σκι; ... **Μισερῖνη**
[19'—412]

Ανταλλῶσα Μ. Μυστιὰ μὲ ὅποιον
μου προτίνοι. **Φιλοπατρῆς Ἑλλη**
[19'—413]

Αιονόθητα Ἀπορρομέρητη, Ἀ-
νωτότατην, λάβατε τὰ γράμματά
μου; Σέως Νεανία, δέχεται ἀλληλο-
γραφία; Γράψε: Δημ. Τασῶν, Ρ.Γ.
Μυτιλήνη. **Μικρὸς Δεβίως**
[19'—414]

Κορριατοπούλα καὶ Ἰόνιοι Κῦ-
μα, σὰς ἀνεκαλέσαμεν εἰσὶ ἢ
Ζηνὶ Πιέρῳ καὶ Ἰνα Δάσκαρη.
Νικητρία Ἑλλάς, Νόρα
[19'—415]

ΣΒΕΝΤΖΟ, γιὰ τὰ γενεθλιά σου ἐγ-
κάρδιος εὐχῆς. **ΦΡΕΝΤΩΣ**
[19'—416]

Καμινάελλα τοῦ Ἀργού, Καπέ-
λια, τὸ ξέρετε δὲ μὰ; φοροῦθησι;
Υασηφρανο Ἑλληνίς
Γογγὺ Φαγοπούλα.
[19'—417]

Ανταλλῶσα Μ. Μυστ. μὲ ὅποιον
μου προτίνει. **Δαρισιακὸν Δια-
βολάκι, Παρελ. Πόθος; ἐκάρδιος εὐ-
χαριστίας. Τιμημένῳ Τοῦρπτι**
[19'—418]

Μεγα Ἀλέξανδρος, εὐχαριστῶς ἂν
ταλλάσσωμε. **ΝΑΠΕΡΚΟΨΚΑ, ΡΟΜΗΝ**
[19'—419]

Υπεθυμίζω σὴν Ἑλιδα τῶν Ἑλλά-
των, Ὁλερῶν Ὀνειροπόλον, Κα-
βίαν, Φιλοσόφον τῶν Κυμάτων τὸ
τετράδιον πὺ μὲ χριστοσύνη. — **ΑΝΘΝ**
[19'—420]

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ
Τὶ κ' ἂν δὲ βρισκῶ λόγια νὰ εὐχ-
ριστήσω τοὺς καλοὺς μου συμ-
βέλτους; Φέξνε πὺ ξέρομε πὺς τὸ-
μωρο σέμμα τὸ φητικὸν Δημηφ-
βίματος; τὸ φητικὸν σὴν καλασθῆσι
τους, πὺ γιὰ τὴν κορόνα του— ὅποι
πολλοὶ μὲ γράψαν— τῶσο ἐργάστηται
ἢ ἰδεώδης Ἑλλάς δὲ Πειρα-
κῆριον.

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΑΒΑΡΟ
[19'—421]
Φρομὲ, Ἄνερα εὐχαριστῶ,
Χάρις τῆς Ἰθῆς
[19'—422]
Θεάμεις τοῦ Δικαίου, ἑλληλογρα-
φοῦμε; Ἀπαντήσωτε μέσω Δια-
πλάσεως. **ΝΑΥΤΟΠΑΣ**